



Quart centenari de la mort de sant Miquel dels Sants

Romà Casanova, bisbe de Vic



No podem passar de llarg sense aturar-nos en la commemoració del quart centenari de la mort de sant Miquel dels Sants, per la significació que aquest esdeveniment té per a la ciutat de Vic i per a tot el nostre bisbat. Fou el 10 d'abril de 1625 quan moria el «Serafi d'Ausona» en el convent dels trinitaris descalços de Valladolid. Feia escassament tres anys que havia arribat allí com a superior d'aquella comunitat religiosa. En el breu temps d'estada en aquesta ciutat va deixar una forta petjada de caritat i de servei, així com una intensa vida apostòlica, unida a una profunda experiència d'unió amb Déu. Ell havia expressat en moltes ocasions que «desitjava morir d'amor, perquè és mort dolça i regalada». De fet, expirà tot dient: «Crec en Déu, espero en Déu, amo Déu. Em pesa, Senyor, d'haver-vos ofès», i tenint el Sant Crist a les mans.

És una ocasió significativa per recordar la seva vida breu però intensa de santedat, amor a Crist i servei

Sant Miquel dels Sants moria a trenta-tres anys. La seva vida fou curta en el temps, però intensa en el seguiment de Crist. Miquel Argemí i Mitjà havia nascut a la ciutat de Vic el 29 de setembre de 1591, essent el penúltim dels vuit fills del matrimoni d'Enric Argemí, notari públic, i Montserrat Mitjà. A onze anys ja era orfe de pare i mare. De la seva infància resta el record de la seva gran pietat i el seu desig de lliurar-se del tot al Senyor. Quan tenia solament dotze anys se'n va anar a Barcelona, on era més fàcil trobar un convent de frares que l'acollís. Entrà en el dels trinitaris, on inicià el seu camí com a religiós, sobresortint en pietat i humilitat.

En trobar-se amb un trinitari descalç, que li va obrir un horitzó de més lliurament i santedat, entrà en aquest nou



orde religiós de gran austeritat, on es va afegir al seu nom de Miquel el de tots els Sants. Va recórrer moltes ciutats per raons d'estudis i d'obediència. Cal destacar la seva estada a Baeza, on, en dues etapes diferents, va estar-se catorze anys. Aquesta ciutat fou la que rebé les primícies del seu sacerdoci, amb les celebracions eucarístiques, amb tanta pietat que s'hi produïen fenòmens místics, en què fins i tot el cos participava dels arravataments de l'ànima. També eren cercades les seves enceses prèdiques.

De sant Miquel dels Sants cal assenyalar sobretot el seu amor a Jesús. Des de ben jovenet ja fou una seva característica, i mai no va cessar de créixer en ell. El fet de l'intercanvi de cors entre Jesús i Miquel no manifesta res més que el que expressava sant Pau: *Visc, però no soc jo qui visc, sinó que el Crist viu en mi* (Ga 2,20).

